

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายจิรนิติ หะวานนท์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๔/๒๕๖๖

เรื่องพิจารณาที่ ๒๔/๒๕๖๕

วันที่ ๘ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง ศาลแพ่ง ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ความเห็น

คดีนี้ ศาลแพ่งส่งคำโต้แย้งของจำเลยในคดีหมายเลขดำที่ พ ๕๘๘๕/๒๕๖๓ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาและวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งของจำเลยและเอกสารประกอบรับฟังได้ว่า ที่ดินพิพาทที่โจทก์นำมาฟ้องขับไล่จำเลยเป็นทรัพย์สินที่จำเลยจดทะเบียนจำนองประกันหนี้ไว้กับสถาบันการเงิน ต่อมามีการโอนย้ายบัญชีเงินเชื่อที่ถูกจัดชั้นเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ และมีการโอนต่อกันอีกหลายทอดจนถึงโจทก์ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ จำเลยอ้างว่าทำให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินของจำเลยและกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๗ วรรคสอง และมาตรา ๑๗๒

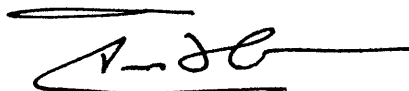
ศาลรัฐธรรมนูญเคยวินิจฉัยตามคำวินิจฉัยที่ ๓๑ - ๓๒/๒๕๖๓ ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ตาม รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง เป็นบทบัญญัติที่มีหลักการในการคุ้มครองสิทธิเกี่ยวกับทรัพย์สินและการสืบมรดกอย่างเดียวกัน จึงเป็นกรณีที่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้นแล้ว ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ กำหนดกระบวนการตรา

พระราชกำหนด ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ มิได้ให้สิทธิโต้แย้งกระบวนการตรา
กฎหมายไว้ กรณีจึงไม่ต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้ ประเด็นวินิจฉัยจึงมีว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหาร
สินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ บัญญัติกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการตรากฎหมายที่มีผล
เป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลที่รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ จะกำหนดได้แต่เฉพาะตามเงื่อนไขที่
บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้โดยเฉพาะ การตรากฎหมายนั้น
ต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ
ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล ต้องระบุเหตุผลผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพ
และต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป

กรณีพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ ที่บัญญัติว่า ในการโอน
สินทรัพย์ไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้าเป็นสินทรัพย์ที่มีหลักประกันอย่างอื่นที่มีสิทธิจำนอง
สิทธิจำนำ หรือสิทธิอันเกิดขึ้นแต่การค้ำประกัน ให้หลักประกันนั้นตกแก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ด้วย นั้น
เป็นบทบัญญัติที่มุ่งหมายให้การโอนสินทรัพย์ที่มีหลักประกันเพื่อการชำระหนี้ ทั้งที่เป็นสินทรัพย์ที่มี
หลักประกันอย่างอื่นก็ดี สิทธิจำนองก็ดี สิทธิจำนำก็ดี หรือสิทธิอันเกิดจากการค้ำประกันก็ดี เหล่านี้
เมื่อมีการโอนสินทรัพย์ไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ก็ให้สินทรัพย์ที่มีหลักประกันอย่างอื่น สิทธิจำนอง
สิทธิจำนำ หรือสิทธิอันเกิดจากการค้ำประกัน เหล่านี้ ตกเป็นสิทธิแก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ไปด้วย
เป็นบทบัญญัติให้มีความชัดเจนครอบคลุมต่อแนวทางการบังคับใช้ทั้งกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือ
กฎหมายอื่น ให้ดำเนินการไปในแนวทางเดียวกันตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ดังนี้แล้ว
พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖ จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระ
หรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล
และหาใช่บทบัญญัติที่จะไปกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญตามที่จำเลยโต้แย้งไม่

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑
มาตรา ๖ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖



(นายจिरินติ หะวานนท์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ